

«Nu er Guds bolig hos menneskene, han vil bo hos dem, og de skal være hans folk, og Gud vil selv være hos dem» (Joh. Åbenbaring 21, 3)

Gud har altid ønsket at bo iblandt os, sit folk. Allerede på Bibelens første sider kan man læse om det: Gud kommer ned fra Himmelen, og går rundt i Paradisets have, mens han taler med Adam og Eva. Det er det han har skabt os til, hvad ønsker den elskende andet end at være sammen med sin elskede? I Johannes Åbenbaring, som viser os Guds plan med menneskenes historie, får vi forhåbning om, at Guds længsel skal virkeliggøres til fulde.

Med Jesu komme tog Gud bolig blandt os. Jesus, også kaldet Immanuel, betyder netop Gud med os. Og nu, hvor Jesus er stået op fra de døde, er hans tilstedeværelse ikke længere begrænset af sted eller tid, men har bredt sig ud over hele jorden. Med Jesus begyndte et helt nyt fællesskab af mennesker, ét folk som består af flere folkeslag. Gud ønsker ikke kun at bo i *min* sjæl, i *min* familie, eller i *mit* folk, men blandt *alle* folkeslag, for vi er kaldede til at være ét eneste folk. I vor tid, hvor hele folkeslag er på vandring, er også begrebet 'folkeslag' ved at ændre sig. I mange lande består befolkningen allerede af flere folkeslag.

Vi er så forskellige af udseende, kultur og religion. Ofte ser vi på hinanden med mistillid og angst. Vi fører krig mod hinanden. Men trods alt dette, er Gud alles Fader, der elsker alle og hver enkelt. Han ønsker ikke at tage bolig hos ét folk – (vi vil være tilbøjelige til at mene, at det selvfølgelig skal være hos os) – og udelukke alle andre folkeslag. For ham er vi hinandens søskende, én eneste familie.

Lad os derfor i denne måned øve os på dette Livets ord ved at finde værdi i at vi er forskellige, ved at respektere vor næste, ved at betragte denne som mig vedkommende; jeg er den anden, den anden er mig; min næste lever i mig og jeg lever i min næste. Lad os begynde med dem, som er tættest på os, dem vi møder hver dag. På denne måde kan vi give plads til Guds tilstedeværelse iblandt os. Det er ham, der kan genoprette enheden, bevare ethvert folkeslags identitet, og skabe en ny solidaritet.

Tilbage i 1959 skrev Chiara Lubich yderst aktuelle og profetiske ord om dette emne: "Hvis mennesker, ikke kun som individer, men som folkeslag, en dag kunne tilsidesætte sig selv, eller give slip på det de ensidigt mener om deres fædreland, i gensidig kærlighed til hinandens nationer (og det er det Gud ønsker), så bliver denne dag begyndelsen til en ny epoke. På den dag tager Jesus bolig iblandt folkeslagene (...).

Denne nye tid er inde nu, og hvert folk skal række ud over sine egne grænser og elske et hvert andet land som sit eget. At tilsidesætte sig selv er ikke nok til at være kristen. At følge Kristus kræver mere: det kræver de kristnes sociale bevidsthed (...).

Lad os håbe at Gud forbarmer sig over denne splittede og vildfarne verden, hvor folkeslag lukker sig om sig selv for kun at beundre deres egen begrænsede og utilfredse særpræg. De holder godt fast på deres egne ejendele, ja også dem, der kunne afhjælpe andres elendighed og sult. Lad os håbe, at Gud nedbryder barrierer, så kærligheden bliver som en flod, der strømmer uafbrudt fra land til land, en flod af åndelige og materielle goder.

Ja, lad os håbe, at han genopretter en ny orden i verden. Han er den eneste der formår at gøre menneskeheden til én familie. Han kan få hvert folkeslags særpræg til at stråle, og blive til en gave, så det får det eneste Livets Lys til at forskønne det jordiske fædreland og lade det blive til en forsmag på det evige Fædreland.»¹

Fabio Ciardi

¹ *Maria, vincolo di unità tra i popoli*, in *La dottrina spirituale*, Città Nuova, Rom 2006, siderne 327-329.